

εἰς 600 ἢ 700 πηχῶν ὕψος. Διεδέχοντο δὲ τόσον ταχέως ἢ μία τὴν ἄλλην αἰ ἐκρήξεις αὐται, ὥστε αἰ καταπίπτουσαι οὐσίαι βιαίως ἐσυγκρούοντο μὲ ἄλλας ἐτι ἀναβαινούσας. Οἱ κρότοι ἦσαν ἀδιάκοποι, ὁμοιάζοντες τὸν ἦχον ποτὲ μὲν βροντῆς, ποτὲ δὲ τρομερᾶς κανονοβολήσεως. Εἰς τὰς δέκα ὥρας κατέπαυσε διόλου ἡ ταραχὴ διὰ τῆς τελευταίας δὲ πτώσεως ἀναμιμένων ὑλῶν ἐγεμίσθη πάλιν ὁ κρατῆρ, προμηνύων καθαρῶτατα τὴν προσέγγισιν ἄλλων βιαιῶν ταραχῶν.

ΩΦΕΛΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

ΚΑΘΩΣ μεταξὺ ὄλων τῶν ἐθνῶν, εὐρίσκονται κατὰ δυστυχίαν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον τινές, οἱ ὅποιοι, θέλοντες ἢ διόλου νὰ σβύσωσι τὴν παιδείαν, ἢ νὰ τὴν καταστήσωσι μονοπωλεῖον, ἀγωνίζονται μ' ὅλας τὰς δυνάμεις νὰ τὴν παραστήσωσιν ὡς ἐπιβλαβὴ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἐπέρασαν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι, ὅτε οἱ σοφισταὶ οὗτοι εὕρισκαν ὁπαδοὺς εἰς τὰ ὀλέθρια καὶ κοινοβλαβῆ αὐτῶν δογματά. Ὁ πικρὸς ἐκεῖνος καὶ σκοτεινὸς πέπλος, ὁ ὁποῖος ἐσχέπαζε τόσους αἰῶνας τὸν κόσμον ὅλον, ἐξεσχίσθη τώρα, καὶ πλέον δὲν ἔμεινε κἀνεὶς, ὅστις ν' ἀμφιβάλλῃ ἀκόμη, ὅτι τὸ φῶς εἶναι προκριτότερον ἀπὸ τὸ σκότος, ἢ ἡ ἀλήθεια προτιμότερα ἀπὸ τὸ ψεῦδος. Τώρα ἔξ ὁ καλὸς Χριστιανὸς, καὶ ὁ ἀγαθὸς πολίτης, ἔξ ὁ ἀπλῶς φιλόφρωνος νομίζουσι τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τοῦ λαοῦ ὡς τὸ πρότιστον ἀπὸ τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ὁποιασδήποτε κοινωνίας. Ἐπειδὴ ὁ μὲν καλὸς Χριστιανὸς γνωρίζει καθαρῶς, ὅτι ἡ βάσις πάσης Χριστιανικῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ γνῶσις τῶν ὁρθῶν καὶ ἀλανθάστων δογμάτων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως· αὕτη δὲ δὲν ἀποκτάται εἰμὴ διὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας. Ὁ δὲ ἀγαθὸς πολίτης βλέπει τὴν εὐδαιμονίαν τῆς κοινωνίας πάντοτε ἀνάλογον μὲ τὸν φωτισμὸν τῆς, καὶ τὴν δυνάμιν αὐτῆς ἴσην μὲ τὰς νοεράς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις τῶν μελῶν τῆς. Αὐτὸς βλέπει προσέτι, ὅτι, ὅταν ἔθιμα ἀρχαιότατα καταντήσωσι νὰ ὀλιωθῶσιν εἰς ἓν ἔθνος, καὶ νὰ γίνωσι δευτέρᾳ φύσις, τότε οὔτε κράτος οὔτε νόμοι δύνανται νὰ μεταμορφώσωσι τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ἔθνος τούτου, ἀλλὰ μόνῃ ἡ ἀνατροφή καὶ ἐκπαίδευσις τῆς νεολαίας. Ὁ δὲ φιλόφρωνος, εὐρίσκων πανταχοῦ τὴν ἀμάθειαν σὺντροφον ἀχρόιστον τῶν φρικωδεστάτων πλανῶν καὶ ἐλαττωμάτων, εἰς τὰ ὅποια ἐμπορεῖ νὰ ὑποπέσῃ ὁ ἄνθρωπος· εὐρίσκων, λέγω, τοὺς πονηροὺς καὶ κακούργους χωρὶς ἐξαίρεσιν κακοαναθραμμένους, εὐχεται τὴν παῦσιν τοῦ κακοῦ,

καὶ προσφορώτερον μέσον εἰς τὸ τέλος τοῦτο δὲν γνωρίζει εἰμὴ τὴν παιδείαν, τὸ θεμέλιον πάσης καλῆς ἀνατροφῆς.—Γ. ΛΑΣΣΑΝΗΣ.

Αἱ ΓΡΑΦΑΙ Εἰς τὴν ΓΑΛΛΙΑΝ.—Κατὰ τὸ 1833, ὁ εἰς Γαλλίαν ἐπιστάτης τῶν δημοτικῶν σχολείων, μέλος τοῦ Ἀνακτοβουλίου, κρίνας ἀναγκαιότατον νὰ λαμβάνωσι τὰ τέκνα τοῦ βασιλείου διδασκαλίαν Χριστιανικὴν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Βρετανικὴν Βιβλικὴν Ἑταιρείαν 40,000 ἀντίτυπα τῆς Νέας Διαθήκης. Ταῦτα ἐχαρίσθησαν. Τὸ 1834 διεμοιράσθησαν εἰς τὰ σχολεῖα 239 Βίβλοι, καὶ 23,683 Νέαι Διαθήκαι· τὸ δὲ 1835, 14,560 ἀντίτυπα τῆς Νέας Διαθήκης. Τὸ 1832 διεμοιράσθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν 164,990 ἀντίτυπα τῶν ἁγίων Γραφῶν, τὰ ὅποια καὶ ἀνεγνώσκοντο ἐκτεταμένως. Ἀποτέλεσμα τούτου ἐστάθη μεγάλη ἐλάττωσις ἐγκλημάτων. Εἶναι δὲ τοῦτο φροικώτατον. Ὁ Λαβὶδ ἐρωτᾷ, 'Μὲ ποῖον τρόπον θέλει καθαρῶσαι ὁ νέος τὸ δρόμον του;' ἔ ἀποκρίνεται, 'Μὲ τὴν φύλαξιν τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ.'—Φαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὅτι εἰς τριῶν ἐτῶν διάστημα διεμοιράσθησαν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γαλλίας περὶ τὰς 80,000 ἀντίτυπα τῆς Νέας Διαθήκης. Μεγάλα καλὰ ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὴν εἰς τὰ σχολεῖα ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν Γραφῶν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

ΕΙΜΑΙ μέσα εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κῶν, Διατρέξω εἰς Μωρῶν, τὴν Ῥωσσίαν κατοικῶν.
Εἰς τὸ ὄμα σου συχνάζω, εἰς τὸν οἶκόν σου ποτὲ.
Εἰς τὸν πρᾶχληλον δεμένον μὲ κρατεῦν οἱ πωληταί.
'Εγὼ ἄψυχον μὲν εἶμαι καὶ χωρὶς ἀναπνοῆν,
'Ὅμως εἶμαι ἀναγκαῖον εἰς ἐκάστου τὴν ζωὴν.
Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἔρως ἀφανίζετ' ἐνταυτῶ,
'Ἄν τὸ ὑποκείμενόν μου δὲν ὑπάρχῃ ἐν αὐτῶ.
Ζῶ μακρὰν ἀπὸ τὰ δάση, πλὴν μὲ ζῶα κατοικῶ.
Εἰς τὴν γῆν ποτὲ δὲν εἶμαι, καὶ μ' ἀνθρώπους συνοικῶ.
'Ὅπου ἡ πτωχὸς ἢ γέρον, ἀδιστάκτως προχωρῶ.
'Ἄν δὲ πλούσιος ἢ νέος, παρθευθὲς ἀναχωρῶ.
Εἰς τὸν κόσμον δὲν μ' εὐρίσκεις, ὅσον καὶ ἂν στοχασθῆς.
Πλὴν ἂν ἦναι φῶς, μὲ βλέπεις εἰς τὴν μέσην παρθευθῆς.
Εἰς τοῦ κίνωπος τὸ σῶμα εὐρυχώρως εἰσχωρῶ,
'Ἐνῶ τόσον εἶμαι μέγα, ὥστε οὐδ' εἰς τὸ πᾶν χωρῶ.
Τί ἀκόμη δὲν μ' εὐρίσκεις; τί ἀκόμη ἀπορεῖς;
Εἰς τὸ σπρῶμά σου νὰ μ' εὐρῆς χωρὶς κόπον ἐμπορεῖς.
Πῶς εἰς ἐκτασίην ποσαύτην, ἀναγνώστα, σὲ κινῶ;
Εἰς τὴν γλωσσάν σου ἐπάνω αἰωνίως τριγυρῶ.

I. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΜΕΓΑΛΗΝ ἀπέχθειαν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς νοητικὴν ἐργασίαν· καὶ ἂν εὐκόλως ἀπεκτῶντο αἱ γνῶσις, οἱ περισσότεροί, μ' ὄλον τοῦτο, ἤθελαν εὐχαριστεῖσθαι νὰ μένωσιν ἀμαθεῖς μᾶλλον παρὰ νὰ δοκιμάσωσιν ὀλίγον κόπον διὰ νὰ φωτισθῶσι.